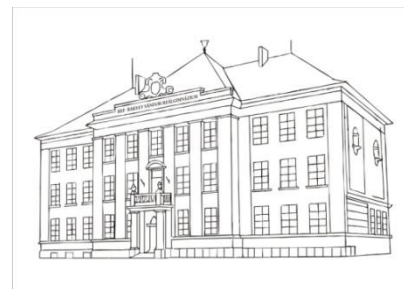

A Kunszentmiklósi Gimnázium Öregdiák Társaság Hírlevele 2020/IV. évfolyam 1. sz.

Köszöntő

Tisztelettel köszöntjük a 2020. május 16-án „10 éves” jubiláló osztályokat! A négy éve alakult Kunszentmiklósi Gimnázium Öregdiákjainak Társasága (röviden Társaság) azzal a céllal jött létre, hogy összefogja az Alma Materünkben érettségizetteket, és járuljon hozzá - mozgalmunk közreműködésével - iskolánk nagyszerű szellemiségének átörökítéséhez az évente érkező új diákok számára. Az erre vonatkozó elképzeléseket és törekvéseket a dokumentumaink részletesen tartalmazzák (www.miklosioregdiakok.hu).

A hosszú évek, évtizedek, sőt több évszázad során kialakult és gyakorlattá vált nemes gimnáziumi hagyományainkat szeretnénk feleleveníteni, gondosan ápolni és még - a mai kor igényeihez és lehetőségeihez igazodva - továbbfejleszteni is.

A Felső-Kiskunság szellemi központját jelképező iskolánkban már közel **ötezren** maturáltak az elmúlt száz esztendőben. Iskolatársaink népes táborához tartozók a település és a közeli térség határain kívül sokfelé elkerültek. Ez gyakran nehezíti a felderítésüket, de szándékunk valamennyi egykori „miklósi diák” mielőbbi elérése és tájékoztatása a programunkról.

A működési rendünk alapján öt év alatt (2016-2021 közötti időszakban) valamennyi társunkat igyekszünk invitálni Kunszentmiklóstra az 5 vagy 10 éves jubileumi érettségi találkozóik sorrendjében. Május végén a 10 éves, október elején az 5 éves összejövetelekre a tanárainkat szintén meghívjuk és köszöntjük.

A honlapunkon és egyéb hírcsatornákon keresztül minden fontos információt időben közzéteszünk, és Társaságunk vezetése minden érdeklődő számára készségesen rendelkezésre áll.

Társaságunk előkészítette a 2020. május 16-ai találkozót, ahol ünnepélyes keretek között díjakat és okleveleket adományoz tanároknak színvonalas oktató-nevelő munkáért, sportolóknak kimagasló teljesítményért és öregdiákoknak összetartozást erősítő szervezői tevékenységért. **Sajnos, a koronavírus járvány miatt az ünnepség tényleges időpontját későbbre kell elhalasztanunk.**

Tisztelt Öregdiáktársak, kedves Barátaink! Bátorítunk Titeket arra, hogy minél többen és minél hatékonyabban vegyetek részt öregdiák szervezetünk egyedülálló és igazán sokrétű mozgalmában!

Társaságunk Elnöksége és Vezetősége

Kitüntetések 2020. május 16-án

Kitüntetett tanárok:

Dr. Szentpéteri Klára
Kisari Ottília
Csáki István
Striegl István

Kitüntetett sportolók:

Földessy Ödön
Kovács Etele (1959)
Ónodi Szabolcs (1962)
Antal Andor (1962)
Takács Ferenc (1986)

Öregdiákok:

Szöke Kálmán (1950)
Ottrok Endre (1960)
Werner Magdolna (1960)
Jakab László (1960)
Kozári Zsuzsanna (1970)
Ihos Judit (1970)
Kollár Etelka (1970)
Kelló Julianna (1970)
Tóth Pál (1980)
Tánczos Mária (1980)
Eper Ágnes (1990)
Szappanos Veronika (1990)
Antal Réka (2000)
Szabó Krisztina (2000)
Sóbujtó Klára (2000)
Barna Beáta (2000)
Kolozsár Nikoletta (2010)
Szabó Petra (2010)
Sebestyén Nikolett (2010)
Janovics Edina (2010)
1970/A Osztály Közössége
(Az évszám az érettségi évet jelenti)

Iskolai Alapítvány adatai
Kunszentmiklósi Református
Gimnázium Iskolai Alapítványa
Adószám: 18341577-1-03
(szoja 1%) OTP Bank 11732150-
20004374

Felelős szerkesztő: Dr. Zakar András elnök, Szerkesztők: Dr. Ambrus-Ranga Júlia alelnök és Szombati Erika sajtóreferens

Öregdiák-találkozó program

9 órától Gyülekező és regisztráció az Aulában (az egykori leánykollégium udvarán álló legújabb épületben)

10 órától Díszünnepség a Református Templomban

11 órától Érettségi találkozók a kijelölt termekben

Párhuzamosan:

- Előadás: „Gimnáziumunk sportélete egykor és napjainkban” (Könyvtárban)
- Tanári és sportolói emléktáblák avatása (Régi tornaterem)
- Sporttörténeti kiállítás megtekintése

14 órától Kosárlabda mérkőzések

18 óra Kapuzárás

Kunszentmiklósról indult atléta vendége voltam

Pest, csöndes kis belvárosi mellékutca. Ötemeletes ház „végállomásáig” visz föl a lift. Az ajtón névtábla:

Földessy Ödön

Az 1950-es évek egyik legkiemelkedőbb magyar atlétája volt. 1948-ban országos középiskolai bajnok lett magasugrásban a gyönki református gimnázium színeiben. Abban az évben a fővárosba került, az UTE, majd az Újpesti Dózsa sportolója lett, távolugrásban kilencszeres magyar bajnok, továbbí három magyar bajnoki címet szerzett váltófutásban. 40-szeres válogatott, olimpiai bronzérmes (1952), Európa-bajnok (1954), főiskolai világbajnok (1954), az év legjobb magyar atlétája (1953).

A gimnázium alsó négy osztályát Kunszentmiklóson végezte Földessy Ödön 1940 és 1944 között.

A feleség, Vera asszony nyit ajtót, bent a mini sportmúzeumnak is beillő, de kényelmes, otthonos lakásban ülve vár a házigazda. Nem udvariatlanságból! A betöltött kilencven év, a

betegségek, meg hogy nemrég jött ki a kórházból egy hosszadalmas kezelés után, bizony nehezen viseli mindezeknek a nyomát.

De örül azért, hisz vendég jött, akit az ő örök szerelme, a távolugrás, az atlétika, a sport hozott el hozzá. Ráadásul a vendég nemcsak a felnőtt ember sportsikereire, hanem az egykori kisdíák kunszentmiklósi emlékeire is kíváncsi. Még megbeszéljük futtában, hogy találkoztunk mi már, hiszen én szerveztem 1999-ben a legutóbbi szentmiklósi látogatását. Akkor a Miklóssy János Sportcsarnok névavatójának díszvendégeként, az emléktábla leleplezőjeként járt nálunk Ödön bátyánk. Aztán bele is bonyolódunk az emlékidéző beszélgetésbe.

„Hogy kerültem Kunszentmiklóstra? Dunahasztin laktunk az állomás épületében, és Szentmiklóson volt a legközelebbi kollégiumos iskola. Így kezdtem én ott 1940 szeptemberében az első gimnáziumot. A tanárok közül emlékszem Miklóssy igazgató úrra, a tornatanárunk fiára, aztán Kövendi tanár úrra, ő a latint tanította, Zsámboki meg a matekot.

A kollégiumról is vannak emlékeim. Szilágyi tanár úr volt a felügyelő tanár, szigorú ember, nemcsak a tanulást, hanem a rendet is megkövetelte. Még a cipőnk tisztaságát is ellenőrizte. Kaszás Ferenc is felügyelő tanárunk volt. Egyszer néhányan bebújtunk az ágyak alá, és jókora lármát csaptunk. Akkor átjött a Kaszás tanár úr a szomszédból, de nem talált senkit a mi szobánkban. Ő visszament, mi meg újra lármázni kezdtünk. Megint jött, de megint üres volt a szoba. De akkor sajnos az egyik gyerek elröhögte magát, mi meg huss ki az ágyak alól! Egyet elkapott közülünk a tanár úr, és jól elfenekelte a nádpálcájával. A pálcá fontos fegyelmező eszköz volt, főleg a kollégiumban. Ha kikérdezéskor nem tudta a gyerek a leckét, hamar előkerült a nádpálcá. De bizony előkerült olykor még az iskolában is.

Idős Miklóssy János? Nagyon szerettem az öregot, rendes ember volt, szigorú, szabálykövető, de nagyon rendes. Sokat foglalkozott velem, ő tanította meg a magasugrásban akkor újnak számító guruló technikát, megnyertem vele minden iskolai versenyt. Ezt aztán Gyönkön tudtam kamatoztatni, ott lettem országos középiskolai bajnok magasugrásban. Egyszer rendezett egy versenyt az öreg Miklóssy, oda meghívta a Csányi Gyurit, aki korábban szentmiklósi diák volt, de akkor válogatott atléta volt már. A kollégiumban azzal mutatott be Csányinak, hogy na, ez az a fiú, akiben látok tehetséget.

Én vihettem ki délután a Csányi szerelését a pályára. Odakint azt mondta nekem, fuss egy sprintet. Futottam, aztán odasomfordáltam hozzá, hogy mit látott? Rám nézett, és csak annyit mondott: lehet még belőled valaki. Négy vagy öt év múlva a Dózsa pályán találkoztunk újra. Ő ott sportolt, és én

is oda igazoltam. Megint odamentem hozzá, megismert, és azt mondta, ugye igazam volt, hogy lehet belőled valaki! Jó barátok lettünk, a Dózsában a váltóban együtt futottunk, kétszer nyertünk magyar bajnoki címet.

Mikor és hogyan kerültem Gyönkre? A nyarakat Alsó-Rácegres-pusztán töltöttem, Lázár Ervinék, a későbbi író unokatestvérem szülei ott laktak, az apja volt az uradalmi gazdatiszt. Versenyeket rendeztünk a cselédgyerekeknek, volt rúdugrás, magasugrás, távolugrás, meg persze futás és súlylökés is.

Aztán jött a háború, jöttek a bombázások. Bombázták a Haraszi állomást is, meg Csepelt, ahol apám hadiüzemben dolgozott. Csepelről iparkodtam egyszer haza, és a HÉV állomásnál kapott el a légiriadó. Lementünk a vendéglő pincéjébe. Elég vígan voltunk, míg egyszer csak nagy dörrenés után kivágódott a pinceajtó. Amikor fölmentünk, láttuk tíz méterre a pincétől a hatalmas bombatölcsért.

Akkor kikönyörögtem otthon, hogy vigyenek el Rácegresre, mert nagyon féltém a bombáktól. Gyönk oda közel volt, 15-20 km, ötödiktől már oda jártam. Imádtam focizni, gyors voltam, 16-17 éves koromban már a gyönki csapatban játszottam. De az igazgató, meg a testnevelő tanár nem akarta engedni a focit. Akkor eljött a főjegyző meg a rendőrkapitány, és ők elérték, hogy legalább a rangadókon játszhaszak.

Juhász Armand volt a tornatanárom, ő továbbfejlesztette a guruló technikámat. Hetedikben második lettem, de nyolcadikban már megnyertem az országos diák bajnokságot magasugrásban. Ott kezdtem távot ugrani is, megugrottam a 6 métert. Aztán az érettségi után az Újpesti Dózsában már csak távot ugrottam, Csányi Gyuri mutatta meg a jó technikát. Egy pécsi versenyen 20 évesen 7.31-et ugrottam, európai 10-be kerültem. Attól kezdve 1955 őszéig – a helsinki olimpiai bronzot leszámítva – minden versenyt megnyertem, a berni Európa-bajnokságot is.

Helsinkiben csak a két amerikai néger atléta tudott megelőzni távolugrásban. Rácegrespusztán megmutatták Kobra Miklósnak, a falu kanászának a hármunkról készült fotót. Az meg nézegette egy darabig, de nem engem kezdett ünnepelni az eredményemért, hanem megjegyezte, hogy „a mi Ödink feketébb a négereknél”. A képen amúgy ez valóban igaznak látszott.

1956 telén tüdőgyulladást kaptam, nem tudtam rendesen fölkészülni a Melbourne-i olimpiára. Kivittek, de nem ment a versenyzés, kiestem. 1959 őszén szerepeltem utoljára a válogatottban, majd a sok betegeskedés, sérülés miatt 1960-ban visszavonultam.

A „repülő ember” új csúcst ér el

Testnevelő tanári és rendőrtiszti diplomát szereztem, 1983-as nyugdíjazásomig a rendőrség kötelekében dolgoztam különböző beosztásokban, alezredesként vonultam nyugalomba. Csaba fiunk válogatott hármassugró volt, Csilla lányunk testnevelő tanár a Veres Pálné gimnáziumban.”

Beszéd közben meg-meg pihent az emlékező, én meg körbejártam a vitrineket, megcsodáltam az értékes serlegeket, kisplasztikákat, meg az érmekeket, okleveleket, plakátokat és fotókat. Néhányat le is fényképeztem közülük.

Szó esett még a munkájáról, ő kísérte a kiemelt kormányvendégeket, Villy Brandtot, Fidel Castrót és még sok más neves politikust, közéleti személyiséget. A pihenésre, lazításra pedig ott volt a szántódi nyaraló, szép kerttel, sok gyümölcsfával. A kert közepén állt egy nagy hordó, a gyerekek egész nyáron abba dobálták a lehullott gyümölcsöt, amiből aztán finom pálinka lett. Sajnos a kínálásnak ellent kellett állnom az autó miatt, de azt már örömmel fogadtam el, amikor egy kis üvegbe kóstolót kaptam otthonra. (Finom volt!)

Megtudtam még, hogy Puskás milyen jó fej volt, szerény, közvetlen cimbora, hogy a távfutó fenomen Iharos Sándorral is milyen jóban voltak, sokat kártyáztak itt náluk, és a Sándor olyankor nem a fogásra akasztotta a kabátját, hanem maga alá tette a székre. Ez a szokása onnan jött, hogy fiatalabb korában jó néhány kabátot elhagyott, merő szórakozottságból. Mígnem megunt a sok kabátvételt, és bevezette a ráülős módszert.

A kétórás beszélgetés végén őszinte tisztelettel szorítottam meg a Bajnok, Földessy Ödön kezét, akit méltán tekint öregdiájként Gyönk mellett Kunszentmiklós is.

Írta: Balogh Mihály